

El jardí

Un relat de: [dacar](#)

Un dia es va organitzar un sopar a la casa de la platja d'un conegut de la Berta, el Ricard. La Berta em va dir que jo hi estava convidada, cosa sorprenent perquè a aquest Ricard ni el coneixia. Em va renyar per anar tan tapada, amb texans i màniga llarga, però és que no havia tingut temps per anar-me a depilar. Vam arribar a una casa enorme amb un jardí immens. Els fanalets del jardí que il·luminaven el camí cap a la porta donaven una màgia a l'ambient que semblava que en qualsevol moment et podia sortir al pas una fada. La marinada em portava l'olor de terra mollà; devien acabar de regar.

A mida que anàvem entrant ens trobàvem gent i ens presentàvem. A l'immens menjador vaig trobar més gent i havia d'anar esquivant nens corrent per tots els racons. Vaig reparar en un home jove assegut a una cadira de rodes amb un nen a la falda, inflant globus. Encara no havia acabat de pensar "quina pena" quan sento que li diu al nen que ja n'hi ha prou, que ha de seguir ajudant amb el sopar i veig que s'aixeca d'una revolada. "Quin mal 'fario', com si no hi hagués cadires on seure".

Una mica més enllà veia una porta oberta que donava a una terrassa. Vaig mirar cap enfora i hi havia un altre home amb un nen a la falda, ensenyant-li el cel. L'home li parlava com si li estigués revelant un secret, i el nen escoltava bocabadat, mirant enlaire. La meva posició em permetia poder contemplar aquella escena sense ser vista. Una veu de dona va cridar "Albert", i l'home el va haver de tustar al cul, "ves, que et crida la mare". El nen va sortir corrents. Aquell home es va quedar sol a la cadira de la terrassa, mirant el jardí que s'estenia als seus peus, veient nens corrent amunt i avall. Estava absorta amb l'escena quan sento que se m'acosta un home jove que m'havien presentat abans, l'Àlex, i em diu "hola, m'ajudes a entrar el "trasto"?". Empenyia la cadira de rodes cap a la terrassa i el vaig seguir. El "trasto" es deia Ricard i era l'amo de la casa. Tenia els cabells color palla, i semblava que se'ls estava deixant créixer, perquè demanaven a crits passar pel barber. Tenia els ulls d'un blau molt viu, però la seva mirada em va semblar apagada. Les arrugues al voltant dels ulls i a les galtes quan reia, aquell posat de desencant i un subtil hal de misteri me'l feien veure com un viatger que ho ha vist tot i torna.

Després de sopar, quan alguns ja s'animaven a anar a banyar-se a la platja, vaig estar parlant amb ell. Al segon whisky m'explicava que s'havia quedat paraplàgic per culpa d'un accident de cotxe. Que arran de l'accident va perdre la nòvia, perquè li va agafar por i va decidir no tenir fills, perquè no sabia com protegir-los. I que era curiós, però tots, absolutament tots els nens que veia córrer per allà havien estat concebuts al seu jardí. "S'han fet a casa meua", deia amb un aire melancòlic que m'encongia el cor. "I tu com saps que s'han concebut aquí?", li vaig demanar, preguntant-me si potser hi hauria sortit una mandràgora delatora. Em va respondre que tard o d'hora, els "responsables" li ho deien. "I ja me n'he començat a cansar", va dir. "Ho fan a l'únic racó on cap aspersion arriba a mullar l'herba i és prou fosc i apartat", va explicar-me. Li vaig dir que més m'estimava no saber-ne l'ubicació exacta, "no vull imaginar-me tota aquesta gent cardant per aquí", vaig pensar, arrufant el nas. Ell va riure, assentint amb el cap, com si m'hagués llegit el pensament. La companyia d'aquell home estava guanyant punts per moments. Quan li vaig preguntar què havia pensat pel "racó obscur" del jardí, va somriure sense deixar de mirar al no-res. Jo em sentia esgarrapar alguna cosa dins meu. "Ortigues", va dir, mirant-me amb una malícia inofensiva als ulls.

Vam estar parlant durant una llarga estona. M'explicava coses de la seva moguda joventut. Parlava i parlava, i veure com m'estava confiant coses que els seus íntims ni tan sols sospitaven, em feia sentir privilegiada. De vegades em donava la sensació que no s'adonava que jo era allà, semblava reflexionar en veu alta. Però em feia riure, i allò em confirmava que no havia "desconnectat" de mi. Aquella nit s'havien donat unes circumstàncies estranyes i precioses i gairebé podia respirar la màgia al meu voltant. La gaudia alhora que em sabia greu pensar que mai més no es tornaria a repetir aquella estona, aquell acostament, aquella "intimitat" de dues òrbites separades per anys-llum que durant unes hores s'acosten perillosament.

Després d'una llarga estona va pujar la Berta a dir-me que ella se n'anava. Em vaig haver d'acomiar del Ricard, que era l'última cosa que em venia de gust fer. Quan passàvem pel jardí, una parella entrava corrents a la casa queixant-se de dolor i fregant-se els braços i les cames. Jo vaig mirar cap a dalt, a la terrassa, i ell m'estava mirant, amb un somriure sorneguer, fent el signe de la victòria amb els dits. Decididament, hi ha certs luxes que una no es pot permetre. Aquella nit es va salvar d'una urticària pels pèls. Perquè no es pot sortir sense depilar.